

КОНВЕНЦІЯ

між Урядом України і Урядом Федеративної Республіки Бразилія про уникнення подвійного оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків на доходи

ДАТА ПІДПИСАННЯ: 16.01.2002 р.

ДАТА РАТИФІКАЦІЇ: 04.07.2002 р.

ДАТА НАБУТТЯ ЧИННОСТІ: 26.04.2006 р.

Уряд України і Уряд Федеративної Республіки Бразилія,

бажаючи укласти Конвенцію про уникнення подвійного оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків на доходи,

домовились про таке:

Стаття 1

Особи, до яких застосовується Конвенція

Ця Конвенція застосовується до осіб, які є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

Стаття 2

Податки, на які поширюється Конвенція

1. Ця Конвенція застосовується до податків на доходи.

2. Податками, на які поширюється ця Конвенція, є:

а) в Україні:

(i) податок на прибуток підприємств; і

(ii) прибутковий податок з фізичних осіб;

(надалі "український податок");

б) у Бразилії:

федеральний податок на доходи

(надалі "бразильський податок").

3. Ця Конвенція застосовується також до будь-яких ідентичних або подібних по суті податків, які стягуються будь-якою з Договірних Держав після дати підписання цієї Конвенції, в доповнення до або замість існуючих податків. Компетентні органи Договірних Держав повідомляють один одного про будь-які істотні зміни, що відбулися в їх відповідних податкових законодавствах.

Стаття 3

Загальні визначення

1. Для цілей цієї Конвенції, якщо із контексту не випливає інше:

a) термін "Україна" при використанні в географічному значенні означає територію України, її континентальний шельф і її виключну (морську) економічну зону, включаючи будь-яку іншу територію за межами територіальних вод України, яка відповідно до міжнародного права визначається або може бути в подальшому визначена як територія, в межах якої можуть здійснюватись права України стосовно морського дна, надр та їх природних ресурсів;

b) термін "Бразилія" означає Федеративну Республіку Бразилія.

c) термін "національна особа" означає:

(i) будь-яку фізичну особу, яка має громадянство Договірної Держави;

(ii) будь-яку юридичну особу, товариство або асоціацію, що одержують свій статус як такий за чинним законодавством Договірної Держави;

d) терміни "Договірна Держава" і "друга Договірна Держава" означають залежно від контексту Україну або Бразилію;

e) термін "особа" включає фізичну особу, компанію або будь-яке інше об'єднання осіб;

f) термін "компанія" означає будь-яке корпоративне об'єднання або будь-яку організацію, що розглядається з метою оподаткування як корпоративне об'єднання;

g) терміни "підприємство Договірної Держави" та "підприємство другої Договірної Держави" означають відповідно підприємство, що керується резидентом Договірної Держави, та підприємство, що керується резидентом другої Договірної Держави;

h) термін "міжнародне перевезення" означає будь-яке перевезення морським або повітряним судном, що експлуатується підприємством, яке має фактичний керівний орган у Договірній Державі, крім випадків, коли морське або повітряне судно експлуатується виключно між пунктами в другій Договірній Державі;

i) термін "компетентний орган" означає у випадку України - Державну податкову адміністрацію України або її повноважного представника, а у випадку Бразилії - Міністра фінансів, Секретаря Федеральної служби доходів або їх повноважних представників.

2. При застосуванні цієї Конвенції у будь-який час Договірною Державою будь-який термін, не визначений у Конвенції, має, якщо з контексту не випливає інше, те значення, яке у цей час надається законодавством цієї Держави щодо податків, на які поширюється ця Конвенція, будь-яке значення терміну згідно чинного податкового законодавства цієї Держави превалює над значенням, що надається цьому терміну іншими законами цієї Держави.

Стаття 4

Резидент

1. Для цілей цієї Конвенції вираз "резидент Договірної Держави" означає будь-яку особу, яка за законодавством цієї Держави підлягає оподаткуванню в ній на підставі місця проживання,

постійного місця перебування, місця знаходження керівного органу, місця реєстрації або іншого аналогічного критерію.

2. У випадку, коли відповідно до положень пункту 1 цієї статті фізична особа є резидентом обох Договірних Держав, її статус визначається відповідно до таких правил:

a) вона вважається резидентом тільки тієї Договірної Держави, де вона має постійне житло; якщо вона має постійне житло в обох Договірних Державах, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, де вона має більш тісні особисті й економічні зв'язки (центр життєвих інтересів);

b) у разі, коли Договірна Держава, в якій вона має центр життєвих інтересів, не може бути визначена, або коли вона не має постійного житла в жодній з Договірних Держав, вона вважається резидентом тільки тієї Договірної Держави, де вона звичайно проживає;

c) якщо вона звичайно проживає в обох Договірних Державах, або коли вона звичайно не проживає в жодній з них, вона вважається резидентом тільки тієї Договірної Держави, національною особою якої вона є;

d) якщо вона є національною особою обох Договірних Держав або коли вона не є національною особою жодної з них, компетентні органи Договірних Держав вирішують питання оподаткування такого резидента за взаємною згодою.

3. У випадку, коли відповідно до положень пункту 1 цієї статі особа, що не є фізичною особою, є резидентом обох Договірних Держав, вона вважається резидентом тільки тієї Договірної Держави, де розміщений її фактичний керівний орган.

Стаття 5 **Постійне представництво**

1. Для цілей цієї Конвенції термін "постійне представництво" означає постійне місце діяльності, через яке повністю або частково здійснюється підприємницька діяльність підприємства.

2. Термін "постійне представництво", зокрема, включає:

a) місцезнаходження дирекції;

b) відділення;

c) контору;

d) фабрику;

e) майстерню;

f) установку або споруду для розвідки природних ресурсів;

g) шахту, нафтову або газову свердловину, кар'єр або будь-яке інше місце видобутку природних ресурсів; і

h) склад або іншу споруду, що використовується як торговельна точка.

3. Будівельний майданчик або монтажний, або складальний об'єкт утворюють постійне представництво лише в тому разі, якщо вони існують більше дванадцяти місяців.

4. Незважаючи на попередні положення цієї статті, термін "постійне представництво" не розглядається як такий, що включає:

а) використання споруд виключно з метою зберігання, показу або поставки товарів чи виробів, що належать підприємству;

б) утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою зберігання, показу або поставки;

в) утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою переробки іншим підприємством;

г) утримання постійного місця діяльності виключно з метою закупівлі товарів чи виробів або для збирання інформації для підприємства;

е) утримання постійного місця діяльності виключно з метою здійснення для підприємства будь-якої іншої діяльності, яка має підготовчий або допоміжний характер;

ф) утримання постійного місця діяльності виключно для здійснення будь-якої комбінації видів діяльності, перелічених у підпунктах від а) до е), за умови, що сукупна діяльність постійного місця діяльності, яка виникає внаслідок такої комбінації, має підготовчий або допоміжний характер.

5. Незалежно від положень пунктів 1 і 2 цієї статті, якщо особа, інша, ніж агент з незалежним статусом, про якого йдеться в пункті 6 цієї статті, діє від імені підприємства і має, і звичайно використовує в Договірній Державі повноваження укласти контракти від імені підприємства, або утримує запаси товарів та виробів, що належать підприємству, з яких здійснюється регулярний продаж цих товарів і виробів від імені підприємства, то це підприємство розглядається як таке, що має постійне представництво в цій Державі щодо будь-якої діяльності, яку ця особа здійснює для підприємства, за винятком, коли діяльність цієї особи обмежується тією, що зазначена в пункті 4 цієї статті, яка, якщо і здійснюється через постійне місце діяльності, не робить з цього постійного місця діяльності постійного представництва відповідно до положень цього пункту.

6. Підприємство Договірної Держави не розглядається як таке, що має постійне представництво в Договірній Державі, лише якщо воно здійснює підприємницьку діяльність у цій Державі через брокера, комісіонера чи будь-якого іншого агента з незалежним статусом за умови, що ці особи діють у межах своєї звичайної діяльності.

7. Той факт, що компанія, яка є резидентом Договірної Держави, контролює чи контролюється компанією, що є резидентом другої Договірної Держави або яка здійснює підприємницьку діяльність у цій другій Державі (або через постійне представництво або будь-яким іншим чином), сам по собі не перетворює одну з цих компаній у постійне представництво другої компанії.

Стаття 6

Доходи від нерухомого майна

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від нерухомого майна (включаючи дохід від сільського або лісового господарства), яке знаходиться в другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Термін "нерухоме майно" повинен мати те значення, яке він має у законодавстві Договірної Держави, в якій знаходиться це майно. Цей термін повинен у будь-якому випадку включати майно, допоміжне щодо нерухомого майна, худобу і обладнання, що використовується в сільському і лісовому господарстві, права, до яких застосовуються положення загального права щодо земельної

власності, узуфрукт нерухомого майна і права на перемінні або фіксовані платежі як компенсацію за розробку або право на розробку мінеральних запасів, джерел та інших природних ресурсів. Морські і повітряні судна не розглядаються як нерухоме майно.

3. Положення пункту 1 цієї статті застосовуються також до доходів, одержуваних від прямого використання, здавання в оренду або використання в будь-якій іншій формі нерухомого майна.

4. Положення пунктів 1 і 3 цієї статті застосовуються також до доходів від нерухомого майна підприємства.

Стаття 7

Прибуток від підприємницької діяльності

1. Прибуток підприємства Договірної Держави оподатковується тільки у цій Державі, якщо це підприємство не здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво. Якщо підприємство здійснює підприємницьку діяльність, як вказано вище, прибуток підприємства оподатковується у другій Державі, але тільки стосовно тієї частини, яка відноситься до цього постійного представництва.

2. З урахуванням положень пункту 3 цієї статті, якщо підприємство однієї Договірної Держави здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване там постійне представництво, то в кожній Договірній Державі до такого постійного представництва відноситься прибуток, який воно могло б одержати, якби було окремим та самостійним підприємством, зайнятим такою ж або аналогічною діяльністю в таких же або аналогічних умовах і діяло в повній незалежності від підприємства, постійним представництвом якого воно є.

3. При визначенні прибутку постійного представництва допускається віднімання витрат, понесених для цілей постійного представництва, включаючи управлінські та загальноадміністративні витрати, понесені таким чином як у Державі, де розташоване постійне представництво, так і в будь-якому іншому місці. Однак такі вирахування не дозволяються стосовно будь-яких сум, що сплачуються (інакше, ніж покриття витрат, що дійсно мали місце) постійним представництвом підприємству або будь-якому з його інших підрозділів як роялті, гонорари або інші подібні платежі за користування патентами або іншими правами.

4. Жодний прибуток не відноситься до постійного представництва на основі простої закупівлі постійним представництвом товарів або виробів для підприємства.

5. Якщо прибуток включає види доходів, які розглядаються окремо в інших статтях цієї Конвенції, положення цих статей не будуть зачіпатися положеннями цієї статті.

Стаття 8

Морський та повітряний транспорт

1. Прибутки від експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях повинні оподатковуватись лише в Договірній Державі, в якій знаходиться фактичний керівний орган підприємства. Однак, якщо фактичний керівний орган не знаходиться в жодній з Договірних Держав, тоді такий прибуток оподатковується лише у Державі, резидентом якої є підприємство.

2. Якщо фактичний керівний орган судноплавної компанії міститься на борту морського судна, то вважається, що він міститься в тій Договірній Державі, в якій розташований порт приписки морського судна, або, при відсутності такого порту, в тій Договірній Державі, резидентом якої є власник морського судна.

3. Для цілей цієї статті прибутки від експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях включають:

а) доход від здавання в оренду морських або повітряних суден без екіпажу; і

б) прибутки від використання, утримання або здавання в оренду контейнерів (включаючи трейлери і супутнє устаткування для транспортування контейнерів), використовуваних для транспортування товарів чи виробів,

де така оренда або таке використання, утримання або оренда, залежно від випадку, є побічними стосовно експлуатації морського або повітряного судна у міжнародних перевезеннях.

4. Положення пункту 1 повинні застосовуватися також до прибутків від участі у пулі, спільному підприємстві чи міжнародному транспортному агентстві, але тільки до тієї частини прибутку, одержаного таким чином, яка відноситься до участі у спільній діяльності.

Стаття 9 **Асоційовані підприємства**

У випадку, коли:

а) підприємство Договірної Держави прямо або посередньо бере участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства другої Договірної Держави, або

б) одні й ті ж особи прямо або посередньо беруть участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства однієї Договірної Держави і підприємства другої Договірної Держави,

і в кожному випадку між двома підприємствами в їх комерційних та фінансових взаємовідносинах створюються або встановлюються умови, відмінні від тих, які мали б місце між двома незалежними підприємствами, тоді будь-який прибуток, який міг би бути нарахований одному з них, але з причин наявності цих умов не був йому нарахований, може бути включений Договірною Державою до прибутку цього підприємства і відповідно оподаткований.

Стаття 10 **Дивіденди**

1. Дивіденди, що сплачуються компанії, яка є резидентом Договірної Держави, резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Однак такі дивіденди можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо одержувач є фактичним власником дивідендів, податок, що стягується, не повинен перевищувати:

а) 10 процентів загальної суми дивідендів, якщо право на дивіденди фактично має компанія (на відміну від товариства), і ця компанія є власником принаймні 25 процентів капіталу компанії, яка сплачує дивіденди;

б) 15 процентів загальної суми дивідендів в інших випадках.

Цей пункт не зачіпає оподаткування компанії стосовно прибутків, з яких сплачуються дивіденди.

3. Термін "дивіденди" при використанні в цій статті означає дохід від акцій чи інших прав, які не є борговими вимогами, що дають право на участь у прибутку, також як дохід від інших корпоративних прав, який підлягає такому ж оподаткуванню, як доходи від акцій відповідно до податкового законодавства Держави, резидентом якої є компанія, що розподіляє прибуток.

4. Положення пунктів 1 і 2 не застосовуються, якщо фактичний власник дивідендів, який є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, через розташоване в ній постійне представництво, і холдінг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до такого постійного представництва. В такому випадку застосовуються положення статті 7 цієї Конвенції.

5. У випадку, коли компанія, яка є резидентом однієї Договірної Держави, одержує прибуток або доходи з другої Договірної Держави, ця друга Держава може не стягувати будь-яких податків на дивіденди, що сплачуються компанією, за винятком, коли ці дивіденди сплачуються резиденту цієї другої Держави, або якщо холдінг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до постійного представництва, розташованого у цій другій Державі, і з нерозподіленого прибутку компанії не стягуються податки на нерозподілений прибуток, навіть якщо дивіденди сплачуються або нерозподілений прибуток складається повністю або частково з прибутку або доходу, що утворюються у цій другій Державі.

6. Якщо резидент Договірної Держави має постійне представництво в другій Договірній Державі, це постійне представництво може оподатковуватися у джерела доходу відповідно до законодавства другої Договірної Держави. Однак, такий податок не може перевищувати 10 відсотків валової суми прибутку цього постійного представництва, що визначається після сплати корпоративного податку стосовно такого прибутку.

7. Положення цієї статті не застосовується, якщо головною метою або однією із головних цілей будь-якої особи, що має відношення до створення або передачі акцій або інших прав, стосовно яких сплачуються дивіденди, було одержання переваг цієї статті шляхом цього створення або передачі.

Стаття 11

Проценти

1. Проценти, що виникають в одній Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Однак такі проценти можуть також оподатковуватись у тій Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але, якщо одержувач є фактичним власником процентів, податок, що стягується, не повинен перевищувати 15 процентів від загальної суми процентів.

3. Термін "проценти" при використанні в цій статті означає дохід від боргових вимог будь-якого виду, незалежно від іпотечного забезпечення і незалежно від володіння правом на участь у прибутках боржника, і зокрема, дохід від урядових цінних паперів і дохід від облігацій чи боргових вимог, включаючи премії та винагороди, що сплачуються стосовно таких цінних паперів, облігацій та боргових зобов'язань, а також будь-які гонорари і комісійні, що сплачуються за послуги, надані банком або подібними фінансовими установами.

4. Положення пунктів 1 і 2 цієї статті не застосовуються, якщо фактичний власник процентів, який є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникають проценти, через розташоване там постійне представництво, і боргова вимога, на підставі якої сплачуються проценти, дійсно відноситься до такого постійного представництва. У такому випадку застосовуються положення статті 7 цієї Конвенції.

5. Вважається, що проценти виникають у Договірній Державі, якщо платником є сама Держава, її політико-адміністративний підрозділ, місцевий орган влади або резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує проценти, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво, у зв'язку з яким виникла заборгованість, по якій сплачуються проценти, і витрати по сплаті цих процентів несе постійне представництво, то вважається, що такі проценти виникають у Державі, в якій знаходиться постійне представництво.

6. Якщо з причин особливих відносин між платником і фактичним власником процентів, або між ними обома і будь-якою третьою особою, сума сплачуваних процентів, що стосується боргової вимоги, на підставі якої вона сплачується, перевищує з будь-яких причин суму, яка була б погоджена між платником і фактичним власником процентів при відсутності таких відносин, положення цієї статті будуть застосовуватись тільки до останньої згаданої суми процентів. У такому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

7. Незважаючи на положення пунктів 1 і 2 цієї статті:

а) проценти, що виникають у Договірній Державі і сплачуються Уряду другої Договірної Держави, її політико-адміністративному підрозділу або будь-якому агентству (включаючи фінансову установу), що повністю належить цьому Уряду або політико-адміністративному підрозділу, підлягають звільненню від оподаткування в першій згаданій Державі, якщо тільки не застосовується підпункт б);

б) проценти від цінних паперів, облігацій або боргових зобов'язань, що випускаються Урядом Договірної Держави, її політико-адміністративним підрозділом або будь-яким агентством (включаючи фінансову установу), що повністю належить цьому Уряду або політико-адміністративному підрозділу, підлягають оподаткуванню лише в цієї Державі.

8. Обмеження ставки податку, передбачене пунктом 2 цієї статті, не застосовується до процентів, що одержані від Договірної Держави постійним представництвом підприємства другої Договірної Держави, яке розташоване в третій Державі.

9. Положення цієї статті не застосовується, якщо головною метою або однією із головних цілей будь-якої особи, що має відношення до створення або передачі боргової вимоги, стосовно якої сплачуються проценти, було одержання переваг цієї статті шляхом цього створення або передачі.

Стаття 12 **Роялті**

1. Роялті, які виникають в одній Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Однак такі роялті можуть оподатковуватись у Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 15 процентів загальної суми всіх виплат.

3. Термін "роялті" при використанні в цій статті означає платежі будь-якого виду, що одержуються як відшкодування за користування або за надання права користування будь-яким авторським правом на літературні твори, твори мистецтва або науки (включаючи кінематографічні фільми, будь-які фільми або плівки для радіомовлення чи телебачення), будь-які патенти, торгові марки, дизайн або модель, план, таємну формулу або процес, або за користування, або за надання права користування промисловим, комерційним або науковим обладнанням, або за інформацію (ноу-хау), що стосується промислового, комерційного або наукового досвіду.

4. Положення пунктів 1 і 2 цієї статті не застосовуються, якщо фактичний власник роялті, який є резидентом Договірної Держави, проводить підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникають роялті, через розташоване там постійне представництво, і право або майно, стосовно яких сплачуються роялті, дійсно пов'язані з цим постійним представництвом. У такому випадку застосовуються положення статті 7 цієї Конвенції.

5. Якщо з причин особливих відносин між платником і фактичним власником, або між ними обома і будь-якою третьою особою, сума роялті, яка відноситься до використання, права або інформації, на підставі яких вони сплачуються, перевищує з будь-яких причин суму, яка була б узгоджена між платником і фактичним власником за відсутності таких відносин, положення цієї статті будуть застосовуватись тільки до останньої згаданої суми. У цьому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави, з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

6. Положення цієї статті не застосовуються, якщо головною метою або однією із головних цілей будь-якої особи, що має відношення до утворення або передачі прав, стосовно яких сплачуються роялті, було одержання переваг цієї статті шляхом цього створення або передачі.

7. Вважається, що роялті виникають у Договірній Державі, якщо платником є сама Держава, її політико-адміністративний підрозділ, місцевий орган влади або резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує роялті, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має у Договірній Державі постійне представництво, у зв'язку з яким виникло зобов'язання сплатити роялті, і витрати по сплаті цих роялті несе це постійне представництво, то вважається, що такі роялті виникають у Державі, в якій розташоване постійне представництво.

Стаття 13

Доходи від відчужування майна

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від відчужування нерухомого майна, визначеного у статті 6 цієї Конвенції, яке знаходиться у другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Доходи від відчужування рухомого майна, що формує частину комерційного майна постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в другій Договірній Державі, які включають такі доходи від відчужування такого постійного представництва (окремо чи в сукупності з цілим підприємством), можуть оподатковуватись у цій другій Державі. Однак доходи від відчужування морських або повітряних суден, що експлуатуються в міжнародних перевезеннях, або рухомого майна, що відноситься до експлуатації таких морських або повітряних суден, оподатковуються тільки в тій Договірній Державі, в якій розташований фактичний керівний орган підприємства відповідно до статті 8 цієї Конвенції.

3. Доходи від відчужування будь-якого майна, іншого ніж те, про яке йдеться у пунктах 1 і 2 цієї статті, можуть оподатковуватися в обох Договірних Державах.

Стаття 14

Незалежні особисті послуги

1. Доход, що одержується резидентом однієї Договірної Держави щодо професійних послуг чи іншої діяльності незалежного характеру оподатковується тільки в цій Державі, за винятком випадку, коли винагорода за такі послуги або діяльність сплачується резидентом другої Договірної Держави або постійним представництвом, розташованим в ній. У такому випадку доход може оподатковуватися в цій другій Державі.

2. Термін "професійні послуги" включає, зокрема, незалежну наукову, технічну, літературну, артистичну, художню, освітню або викладацьку діяльність, так само, як і незалежну діяльність лікарів, адвокатів, інженерів, архітекторів, стоматологів і бухгалтерів.

Стаття 15

Залежні особисті послуги

1. З урахуванням положень статей 16, 18, 19 і 20 цієї Конвенції платня, заробітна плата та інші подібні винагороди, одержувані резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, оподатковуються тільки в цій Державі, якщо тільки робота за наймом не здійснюється в другій Договірній Державі. Якщо робота за наймом здійснюється таким чином, така винагорода, одержана у зв'язку з цим, може оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Незалежно від положень пункту 1 цієї статті, винагорода, що одержується резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, здійснюваною в другій Договірній Державі, оподатковується тільки в першій згаданій Державі, якщо:

а) одержувач перебуває в другій Державі протягом періоду або періодів, що не перевищують у сукупності 183 днів протягом дванадцятимісячного періоду, що починається або закінчується у фінансовому році; і

б) винагорода сплачується наймачем або від імені наймача, який не є резидентом другої Держави; і

с) витрати по сплаті винагороди не несе постійне представництво, яке наймач має в другій Державі.

3. Незалежно від попередніх положень цієї статті, винагорода, одержувана у зв'язку з роботою за наймом, що здійснюється на борту морського або повітряного судна, яке експлуатується в міжнародних перевезеннях, може оподатковуватись в Договірній Державі, в якій розташований фактичний керівний орган підприємства відповідно до статті 8 цієї Конвенції.

Стаття 16

Директорські гонорари

Директорські гонорари та інші аналогічні виплати, які одержуються резидентом Договірної Держави як членом ради директорів або іншого подібного органу компанії, яка є резидентом другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

Стаття 17

Артисти і спортсмени

1. Незалежно від положень статей 14 і 15 цієї Конвенції, доход, що одержується резидентом Договірної Держави у якості працівника мистецтв, такого як артист театру, кіно, радіо чи телебачення, або музикантом, або спортсменом від його особистої діяльності, здійснюваної в другій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Якщо доход від особистої діяльності, здійснюваної працівником мистецтв або спортсменом у цій своїй якості, нараховується не самому працівнику мистецтв чи спортсмену, а іншій особі, цей доход може, незалежно від положень статей 7, 14 і 15 цієї Конвенції, оподатковуватись у Договірній Державі, в якій здійснюється діяльність працівника мистецтв чи спортсмена.

Стаття 18 **Пенсії**

1. Відповідно до положень пункту 2 статті 19 цієї Конвенції пенсії та інші подібні винагороди, що сплачуються резиденту Договірної Держави у зв'язку з роботою у минулому, і будь-які ренти, сплачувані такому резиденту, оподатковуються тільки в цій Державі.

2. Однак такі пенсії та інші подібні винагороди можуть також оподатковуватися в другій Договірній Державі, якщо виплата здійснюється резидентом цієї другої Держави або постійним представництвом, розташованим в ній.

3. Термін "рента" означає встановлену суму, сплачувану фізичній особі періодично в установлений час протягом її життя або протягом визначеного або встановленого періоду часу за зобов'язанням зробити зворотні платежі для адекватної або повної компенсації у грошах або вартості грошей.

4. Незважаючи на положення пункту 1 цієї статті, пенсії та інші подібні винагороди, а також будь-які ренти, що сплачуються за державним пенсійним забезпеченням, яке є частиною системи соціального забезпечення Договірної Держави, її політико-адміністративного підрозділу або місцевого органу влади, підлягають оподаткуванню тільки в цій Державі.

Стаття 19 **Державна служба**

1. а) Винагорода інша, ніж пенсія, що сплачується Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади будь-якій фізичній особі за службу, здійснювану для цієї Держави або її політико-адміністративного підрозділу, або місцевого органу влади, оподатковується тільки в цій Державі;

б) Незважаючи на положення підпункту а) цього пункту, така винагорода оподатковується тільки в другій Договірній Державі, якщо служба здійснюється в цій Державі, і фізична особа є резидентом цієї Держави, яка:

(i) є національною особою цієї Держави; або

(ii) не стала резидентом цієї Держави тільки з метою здійснення служби.

2. а) Будь-яка пенсія, яка сплачується Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади, або із створених ними фондів фізичній особі за службу, здійснювану для цієї Держави або її політико-адміністративного підрозділу, або місцевого органу влади, оподатковується тільки в цій Державі.

б) Незважаючи на положення підпункту а) цього пункту, така пенсія оподатковується тільки в другій Договірній Державі, якщо фізична особа є резидентом і національною особою цієї Держави.

3. Положення статей 15, 16 і 18 цієї Конвенції застосовуються до винагород і пенсій стосовно служби, що здійснюється у зв'язку з проведенням підприємницької діяльності Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади.

Стаття 20

Викладачі та дослідники

Фізична особа, яка є або була безпосередньо до відвідування Договірної Держави резидентом другої Договірної Держави, і яка за запрошенням Уряду першої згаданої Держави або університету, коледжу, школи, музею або іншого закладу культури в цій першій згаданій Державі або на підставі офіційної програми культурного обміну знаходиться в цій Державі протягом періоду, що не перевищує два послідовних роки, виключно з метою викладання, читання лекцій або наукового дослідження в такому закладі, не підлягає оподаткуванню в цій Державі стосовно винагороди за таку діяльність, за умови, що виплата такої винагороди одержується нею з-за меж цієї Держави.

Стаття 21

Студенти

1. Платежі, одержувані студентом або стажувальником, які є або були безпосередньо до приїзду в одну Договірну Державу резидентом другої Договірної Держави, і які перебувають у першій згаданій Державі виключно з метою навчання або одержання освіти, і призначені для проживання, навчання і одержання освіти, не оподатковуються в першій згаданій Державі за умови, що джерела цих платежів знаходяться за межами цієї Держави.

2. Стосовно грантів, стипендій та винагород за роботу, про яку не йдеться у пункті 1 цієї статті, студент або стажувальник, згаданий у пункті 1 цієї статті, додатково має право під час такого навчання або одержання освіти на такі ж звільнення, пільги та знижки щодо податків, як і резиденти Держави, яку він відвідує.

Стаття 22

Інші доходи

1. Види доходів резидента Договірної Держави, незалежно від джерела їх виникнення, про які не йдеться у попередніх статтях цієї Конвенції, інші, ніж доходи, що виникають в результаті передачі або придбання прав на володіння чи управління майном, яке розташоване в іншій Державі, оподатковуються в першій згаданій Державі.

2. Положення пункту 1 цієї статті не застосовуються до доходів інших, ніж доходи від нерухомого майна, визначеного в пункті 2 статті 6 цієї Конвенції, якщо одержувач таких доходів є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво, і право або майно, у зв'язку з яким одержано доход, дійсно пов'язані з таким постійним представництвом. В такому випадку застосовуються положення статті 7 цієї Конвенції.

3. Незалежно від положень пунктів 1 і 2 цієї статті, види доходів резидента Договірної Держави, про які не йдеться у попередніх статтях цієї Конвенції, і які виникають у другій Договірній Державі, можуть також оподатковуватися у цій другій Державі.

Стаття 23

Усунення подвійного оподаткування

1. Якщо резидент Договірної Держави отримує доход, який відповідно до положень цієї Конвенції може оподатковуватись в другій Договірній Державі, перша згадана Держава з урахуванням положень її законодавства щодо усунення подвійного оподаткування дозволяє вирахування з податку на доход цього резидента, підрахованого в першій Державі, суми, що дорівнює податку на доход, сплаченому в цій другій Державі. Такі вирахування ні в якому разі не повинні перевищувати

тієї частини податку на доход, підрахованого до надання вирахування, яка стосується, залежно від обставин, доходу, що може оподатковуватись в цій другій Державі.

2. Якщо відповідно до будь-якого положення цієї Конвенції доход, одержуваний резидентом Договірної Держави, звільнено від податку в цій Державі, ця Держава може, незважаючи на це, при підрахунку суми податку на частину доходу цього резидента, що залишилась, взяти до уваги звільнений доход.

Стаття 24

Недискримінація

1. Національні особи однієї Договірної Держави не будуть підлягати у другій Договірній Державі будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, яке є іншим або більш обтяжливим ніж оподаткування і пов'язане з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися національні особи цієї другої Держави за тих же обставин. Це положення також застосовується, незважаючи на положення статті 1 цієї Конвенції, до фізичних осіб, які не є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

2. Особи без громадянства, які є резидентами Договірної Держави, не будуть піддаватися в жодній з Договірних Держав будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, іншому або більш обтяжливому, ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися за тих же умов національні особи цієї Держави.

3. За винятком випадків, коли застосовуються положення пункту 3 статті 7 цієї Конвенції, оподаткування постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в другій Договірній Державі, не буде менш сприятливим у цій другій Державі, ніж оподаткування підприємств цієї другої Держави, які здійснюють подібну діяльність.

4. За винятком випадків, коли застосовуються положення статті 9, пунктів 6 і 9 статті 11 або пунктів 5 і 6 статті 12 цієї Конвенції, проценти, роялті та інші виплати, що сплачуються підприємством Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави, з метою визначення оподатковуваного прибутку такого підприємства будуть обчислюватись за таких же умов, за яких вони сплачувались резиденту першої згаданої Держави.

5. Підприємства Договірної Держави, капітал яких повністю або частково належить або контролюється прямо чи посередньо одним або кількома резидентами другої Договірної Держави, не будуть піддаватися в першій згаданій Державі будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, яке є іншим або більш обтяжливим ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися інші подібні підприємства першої згаданої Держави, капітал яких повністю або частково належить або контролюється прямо чи посередньо одним або кількома резидентами третьої Держави.

6. Ніщо в цій статті не буде мати тлумачення як зобов'язання будь-якої з Договірних Держав надавати фізичним особам, що не є резидентами цієї Держави, будь-яких персональних звільнень, пільг і вирахувань для податкових цілей, які надаються фізичним особам, що є резидентами, на підставі критеріїв, не передбачених загальним податковим законодавством.

7. Положення цієї статті застосовуються до податків, на які поширюється дія цієї Конвенції.

Стаття 25

Процедура взаємного узгодження

1. Якщо особа вважає, що дії однієї або обох Договірних Держав призводять або призведуть до її оподаткування невідповідно до положень цієї Конвенції, вона може, незалежно від засобів захисту, передбачених національним законодавством цих Держав, подати своє питання до компетентних органів Договірної Держави, резидентом якої вона є, або, якщо її питання підпадає під дію пункту 1 статті 24 цієї Конвенції, тієї Договірної Держави, національною особою якої вона є. Вищезазначене питання може бути подано протягом обмеженого часу, передбаченого внутрішнім законодавством Договірної Держави.

2. Компетентний орган прагнучиме, якщо він буде вважати заперечення обґрунтованим, і якщо він сам не в змозі дійти до задовільного рішення, вирішити питання за взаємною згодою з компетентним органом другої Договірної Держави з метою уникнення оподаткування, невідповідного Конвенції.

3. Компетентні органи Договірних Держав будуть прагнути вирішити за взаємною згодою будь-які труднощі або сумніви, що виникають при тлумаченні або застосуванні Конвенції.

4. Компетентні органи Договірних Держав можуть вступати в прямі контакти один з одним з метою досягнення згоди в розумінні попередніх пунктів.

Стаття 26

Обмін інформацією

1. Компетентні органи Договірних Держав обмінюються інформацією, необхідною для виконання положень цієї Конвенції або національних законодавств Договірних Держав, що стосуються податків, на які поширюється Конвенція, тією мірою, в якій оподаткування не суперечить цій Конвенції, зокрема, щоб попереджувати ухилення від сплати податків і полегшувати застосування встановлених законом положень проти легальних ухилень. Будь-яка інформація, одержана Договірною Державою, буде розглядатися як конфіденційна і буде розкрита тільки особам або владі (включаючи суди і органи управління), зайнятим оцінкою або збором, примусовим стягненням або судовим переслідуванням або розглядом апеляцій стосовно податків, на які поширюється ця Конвенція. Такі особи або органи будуть використовувати інформацію тільки з цією метою.

Компетентні органи шляхом консультацій можуть розвивати відповідні умови, методи та техніку, що стосуються справ, щодо яких такий обмін інформацією може бути зроблений, включаючи, якщо необхідно, обмін інформацією, яка стосується податкових ухилень.

2. В жодному випадку положення пункту 1 цієї статті не будуть тлумачитись як такі, що покладають на компетентні органи однієї з Договірних Держав зобов'язання:

а) здійснювати адміністративні заходи, такі, що протирічать законодавству і адміністративній практиці, яка превалює в одній з Договірних Держав;

б) надавати інформацію, яку неможливо одержати за законодавством або в ході звичайного управління в одній з Договірних Держав;

в) надавати інформацію, яка буде розкривати будь-яку торговельну, підприємницьку, промислову, комерційну або професійну таємницю або торговельний процес, або інформацію, розкриття якої суперечило б установленій практиці.

Стаття 27

Дипломати і консульські службовці

Ніщо в цій Конвенції не буде зачіпати податкових привілеїв, наданих співробітникам дипломатичних представництв та робітникам консульських установ за загальними нормами міжнародного права або на підставі положень спеціальних угод.

Стаття 28

Набуття чинності

Кожна з Договірних Держав повідомить другу по дипломатичних каналах про завершення необхідної відповідно до внутрішнього законодавства процедури набуття чинності цією Конвенцією. Ця Конвенція набуває чинності в день останнього такого повідомлення, і буде застосовуватись:

- а) стосовно податків, що утримуються у джерела доходу, до сум, які сплачені або зараховані на або після першого січня календарного року, наступного за роком набуття Конвенцією чинності;
- б) стосовно інших податків, які розглядаються цією Конвенцією, за податковий рік, що починається на або після першого січня календарного року, наступного за роком набуття Конвенцією чинності.

Стаття 29

Завершення чинності

Ця Конвенція буде залишатися чинною до припинення її дії однією з Договірних Держав. Кожна Договірна Держава може припинити дію Конвенції шляхом передачі через дипломатичні канали повідомлення про припинення дії принаймні за шість місяців до закінчення будь-якого календарного року, що починається після закінчення п'яти років з дня набуття чинності Конвенцією.

У такому випадку чинність Конвенції буде припинено:

- а) стосовно податків, що утримуються у джерела, до сум, які сплачені або зараховані на або після першого січня календарного року, наступного за роком подачі повідомлення; та
- б) стосовно інших податків, які розглядаються цією Конвенцією, за податковий рік, що починається на або після першого січня календарного року, наступного за роком подачі повідомлення.

У засвідчення чого ті, що нижче підписалися, відповідним чином на те уповноважені, підписали цю Конвенцію.

Вчинено у м. Києві 16 січня 2002 року в двох примірниках українською, португальською та англійською мовами, при цьому всі тексти є автентичними. У разі розбіжностей між текстами українською і португальською мовами, перевага надаватиметься тексту англійською мовою.

**За Уряд
України**

**За Уряд
Федеративної Республіки Бразилія**

ПРОТОКОЛ

При підписанні Конвенції між Урядом України і Урядом Федеративної Республіки Бразилія про уникнення подвійного оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків на доходи, ті, що підписалися нижче, домовилися по нижченаведених положеннях, що є невід'ємною частиною цієї Конвенції.

1. Стосовно статті 11, п. 3

Зрозуміло, що проценти, які сплачуються як "виплата з акціонерного капіталу компанії" ("remuneração sobre o capital próprio") відповідно до бразильського податкового законодавства, також розглядаються як проценти для цілей пункту 3.

2. Стосовно статті 12, п. 3

Зрозуміло, що вираз "за інформацію, яка стосується промислового, комерційного або наукового досвіду", згаданий у пункті 3 статті 12, включає дохід, одержаний від надання технічної допомоги та технічних послуг.

3. Стосовно статті 24, п. 3

Зрозуміло, що положення пункту 6 статті 10 не протирічають положенням пункту 3 статті 24.

У засвідчення чого ті, що нижче підписалися, відповідним чином на те уповноважені, підписали цей Протокол.

Вчинено у м. Києві 16 січня 2002 року в двох примірниках українською, португальською та англійською мовами, при цьому всі тексти є автентичними. У разі розбіжностей між текстами українською і португальською мовами, перевага надаватиметься тексту англійською мовою.

**За Уряд
України**

**За Уряд
Федеративної Республіки Бразилія**